

Ve prospěch Národní Jednoty Pošumavské.

I.

CHODSKÝ VEČER

V PRAZE.

CHODSKÁ SVATBA V PÍSNÍCH.

SEBRAL A USPOŘÁDAL

J. V. KRÁLOVEC.

18¹⁰/₂94.

V PRAZE.

NÁKLADEM VLASTNÍM. — TISKEM F. ŠIMÁČKA.

1894.

Ve prospěch Národní Jednoty Pošumavské.

I.

CHODSKÝ VEČER

V PRAZE.

CHODSKÁ SVATBA V PÍSNÍCH.

SEBRAL A USPOŘÁDAL

J. V. KRÁLOVEC.

18⁹⁴.

V PRAZE.

NÁKLADEM VLASTNÍM. — TISKEM F. ŠIMÁČKA.

1894.

J28250

Úvodem.

Myšlénka uspořádati v Praze národopisnou výstavu způsobila utěšený zájem celé české veřejnosti pro národní zvláštnosti četných našich krajů, po stránce této nepříliš dosud známých. Jedním z takových krajů je v první řadě kraj Chodů, kraj to druhdy slavných strážců hranic naší vlasti u Domažlic.

Zvláštnosti kraje toho došly též po zásluze hojného obdivu na loňské výstavě v Domažlicích. Rozeznávajíť se až posud potomci Chodů od obyvatelů jiných vesnic mnohými zvláštnostmi, jako jsou: kroj se vkusnými výšivkami, různé zvyky, nářečí a píseň.

Starý k r o j c h o d s k ý zachoval se v málo již jen vesnicích u Domažlic a žel, že ani v těchto nebude míti dlouhého trvání. Každým úmrtím toho kterého z nemnohých kroji svému věrných dědků, zmizí i obnošený kroj jeho; mládež už se strojí po městsku. Jen ženské si ve svém kroji více libují, a proto se kroj jejich udrží delší ještě čas.

Kroj chodský, jako přispívá k důstojnosti osob při vážných příležitostech, tak na druhé straně pestrostí a volností svou přispívá valně k veselé náladě při zábavách — u muziky.

M u z i k a c h o d s k á skládá se z dud (p u k l a), klarinetu a houslí. Při této muzice a za nepřetržité řady písni tančívá se nejoblíbenější »kolečko«.*)

P í s n ě »do kolečka« na Domažlicku převládají a hodí se nejvíce obsahem svým k svatební slavnosti.

* * *

»Kolečko« jest zvláštní tanec, při němž statný »chodovák« se švarnou divčí dupaje na jednom místě bystře kol se otáčí střídavě v pravo a v levo.

Svatba jest nejzajímavější slavností na Chodsku. Účelem »Chodského večera« jest, předvésti ukázkou svatebních písní spolu s některými tanci. Poslouží zajisté k tomu, když spolu s nápěvy bude poskytnuta příležitost poznati i slova písní těch. Uvedeny proto v dalším svatební písně se stručným popisem svatby, pokud toho vyžaduje osvětlení postupu a souvislosti písní.

Vynechán proto veškerý popis prací přípravných k svatbě, všech zvyků, »říkání« a šprýmů, ústrojí súčasněných a p.

Všechny písně uvésti zde nemožno, jednak pro valný jich počet, jednak pro různost variantů. Máť skoro každá ves své písně, lokalisuje původní přidáváním nových veršů a měněním původních.

Svatba na Domažlicku

hned od prvních ohlášek a ještě před těmito zaměstnává celé rodiny a ve dnech veselí celé vesnice. Oddavky konají se obyčejně v úterý. Veselí svatební trvá alespoň tři dni, počínajíc již v pondělí večer. (Často arci odbývá se svatba celá i jedním dnem.) Hlavní rozdělení svatby je: (I.) první den oddavky, (II.) druhý den prodeávání a čepení nevěsty, (III.) třetí den převážení nevěsty a její výbavy.

I.

1. Již v pondělí večer sejdou se k nevěstě družky (obyčejně dvě) a kamerádky její. Družka odnáší k večeru dary ženichovi, u něhož čeká na ni již družba (po případě dva), a jakmile ke dvoru se blíží, vyjde jí naproti s muzikou. U ženicha po odevzdání darů je malé pohostění, načež družka odnáší opět dary od ženicha nevěstě, při čemž ji provází ženich s muzikou. Před vraty u nevěsty vyhrávají této »štandrle«; pak odeberou se do světnice a po pohostění tančí a zpívá se do noci.

2. Ráno na ženichově straně »svolá« družba s muzikou přátele s této strany k snídání a na svatbu. Po snídání nastanou vlastní obřady udělením požehnání rodičů ženichovi a loučení se tohoto se všemi. Při tom zpívají svatebčané tyto písně:

1. Ach, já nechťasný v tom světě,	že voní tomu nedovolí,
a to v svoji mladosti,	abysme byli svojí.
dyž sem počal lásku znáti,	Dvacet vosum let je věk muj,
potkalo mě nechčestí.	v Milavčích sem zrozený
Zamiloval sem si pannu,	a k Domažlicom poddaný,
rodiče mi bránějí,	katolík sem svobodný atd.

2. Mý zlatý rodiče,
jak vy jste mě těžce
v nouzi a chudobě
vychovali.

Íčko když mám dělat,
vám v něčem pomahat,
íčko mě na vojnu
vodevzdáli.

3. De pa je muj dobrej tatíček,
kerej by tu měl bejt?
Von na krchově tvrdě spí,
von tu nemůže bejt.

Von na krchově tvrdě spí
vy už ho nezbudíte.
Volejte, volejte, jak chcete,
vy už ho nezvoláte.

4. De pa sou rodiče,
já je tu nevidím,

přivejte mi je sem,
já se s nima rozloučím.

5. Sluníčko vyšlo nad hory,
svítí pěkně k západu,
dočkál sem se toho dne,
víc ho čekát nebudu.
Mýho otce a mamičku
muším dnes vopustiti,
v domě božím před voltářem
Bohu se zavázati.
Šecky ty rozkoše světský
a panenckou svobodu,
kerou sem dřív mívával,
víc už mivat nebudu.
Tejť du do zahrady krásný,
tám sou kvítky voňavý,
kere Kristus sám rozsíval
z jeho krvi předrahy
Tak ten každej kvítek drahej
na mou hlavu stavějí
a na znamení koruny
věneček mi dávají.

Bohu se teď vodevzdávám
a s váma se všema žehnam,
mýmu otci a mamice
nastokrát ruce líbam.
Pročež svatá nerozdílná
nejsvětější Trojice
ráčila svý tajný radě
uložiti společně:
že by nebylo dobře býti
samotnému člověku,
ráčila z něho žebro vzíti,
učinit mu manželku.
Tak sem já to přikázání
nechtěl přestoupiti,
tak sem sobě umínil
rač ten stav proměnit.
Ach, muj Bože znejmilejší,
rač mi tu milost dáti,
abych moh v tom manželství
vždy jako skála státi.

3. Když ženich obdržel požehnání a rozloučil se, nastupuje se
cesta k nevěstě za zpěvu:

6. Jak ty si, chlapče,
z dobrýho chování,
Šak budeš naříkat,
až budeš vod mámy.

Vod mámy, vod mámy,
vod tvýho tatíčka,
budou ti plakávat
tvý modrý vočíčka.

7. Eště se vohlídnu
po tom dvorečku,
esli tam ulídám
dobrou mamičku.
Jakpa ji ulídáš,
dyž už ji nemáš,
tvá máma tvrdě spí,
ty už ji nezvoláš.

8. Koukejte se na mě, rodiče,
podívejte se na mě,
že já du z vašeho dvorečku,
přivedu ženu sobě.
Koukejte se na mě, mamičko,
krz malý vokýnečko,
já si vod vás nesu věneček,
kampa ho dam íčko?
Koukejte se na mě, lidičky,
že du eště svobodnej,
zelenej věnec mam na hlavě,
pantle šikujou na něn.

9. Já by šel za milou —
nevím kam,
zarostla mi cesta
símotam.

10. Já by šel za milou
já nesmím,
zarostla mi cesta
rákosím,
Rákosím, rákosím,
bodlákem,

11. Dyž sem já do Božkov
chodíval,
já sem si cestičku
znamenal:

Tvá máma tvrdě spí,
na krehově je,
zelená travička
ta ji přikryje.
Tvá máma tvrdě spí
v tmavým hrobečku,
vopatruj vás Pámbů,
zlatej tatíčku.

Pantlíčky zelený, červený
i taky promodralý,
de pa je mý zlatý srdíčko,
vono tu snad není.
A to tvý upřimný srdíčko
v komoře na tě čeká,
zelenej věnec má na hlavě,
růžičkama prokvetá.
Šecky ty růžičky zelený, červený,
ty vám dnes vopadají,
dyž vy se svobody zbavíte,
věnečky vám sundají.

Až já to símotam
vymotam,
já tě tam, hubičko,
nenecham.

že já mám bejt letos
vojákem.
Až já to rákosí
posekam,
šak já tam mou milou
nenecham.

červený, zelený
růže sázel,
dyž sem tě, hubičko,
vyprovázel.

12. Vokolo Radiště
travička zelená,
vokolo Radiště
tráva roste.
- Travička zelená,
holka eště mladá,
a já na ni počkam,
až vyroste.
13. Nad Milavči
zelenej vršek,
zamračilo se,
bude tam pršet.
- Bude tam pršít,
jen se bude lít,
já tam mam mou milou,
já tam muším jít.
14. Vosy, vosy sršání
vyletěly na mě ze škály;
- ze škály, ze škály, ze škaličky,
dyž sem šel vod Haničky.
15. Za našima humny
luňák lítá,
von bere lícata,
nepočítá.
- Von bere lícata
i slepice,
zavři je, má milá,
do světnice.
16. Tádle je můsteček,
prohejbá se,
pod nim je vodička,
rozlejšvá se.
- A v tý vodice
sou rybičky,
žádnej je nechytá,
sou maličký.
17. A já mam holku,
ta je maličká,
vona štěbetá
jak vlaštovička.
Vona štěbetá,
vona švátoří,
dyž se k ní heskej
chlapec položí.
Morava krásná
a veselá zem,
kdo ženskejm věří,
je každej blázen.
Ach, líbe, líbe,
zlatý vokýnko,
pod kerým sem stál,
volál Aninko.
- Co pa ta tvrdě spíš,
že mě neslyšíš,
co pa si, Hančičko,
co pa si myslíš?
Ach, nespím, nespím,
dobře tě slyším,
jenže já tobě
vodevřít nesmím.
Dyž nevodevřeš,
s Pánembohem lež,
nepřidu já k tobě
do roka do dne.
Dyž rok vodešel,
von zase přišel,
by u svý milý
lásku zas našel.

18. My máme jablonku,
já na ni vlezu,
utrhnu jablíčko
a zase slezu.

19. Sklepej mi, kováři,
sklepej mi radlice,
já pojedu vorat
nad Domažlice.

20. Tádle je louka
neposečená,
stojí tam dívče
nevoblečená.

21. Dyby já veděl,
že tě dostanu,
že budeš má,

22. Jen ty k nám, muj chlapče,
jen ty k nám choď,
nechávej pod vokny
svejch pěkných bot.

23. Vokolo humen je cestička,
je pěkná drnovitá,
chojť ty k nám, muj zlatej Hon-
zíčku,
chojť ty k nám skrze vrata.
Skrze vrata, vrata, vratička
na ten náš kameníček,

24. Ach, holka, holka,
černý voči máš,
a já se tě bojím,
že mě voklamáš.
Nebuj se, chlapče,
mejch černejch vočí,

Utrhnu jablíčko
pěkný červený,
ponesu je mej milej
pro potěšení.

Sklepej mi tu malou
nebo tu velkou,
já pojedu vorat
cestu širokou.

A já tam puďu
vobleču si jí,
bude-li heská,
namluvím si jí.

já by nikamš nechodil,
já by vostál
rači doma.

Máma ráno stane:
Čí sou boty?
To sou mýho chlapce
vod soboty.

voni budou lidi myslívat,
že si náš pacholíček.
Krz ty naše vrata, vratička
na ten náš bílej kámen,
voni budou lidi myslívat,
že už je lásky amen.

rači se uvaruj
falešnejch řečí.
Falešnejch řečí
já se varuju,
tebe, Hančičko,
přece miluju.

25. Dyby ty si, chlapče, něco měl,
jak ty by si na mě nezpoměl,
šel by si za takovou,
kerá má sukni novou.
26. Zkázala mi jedna chudobná,
zkázaly bohatý dvě,
lepší je ta jedna chudobná,
než bohatý vobě.
Bohatá je dycky hladounká,
dyž ji máma hladí,
27. Já sem to, Honzíčku,
dobře slyšela,
dyž se tvá mamička
s tebou vadila.
To šecko pro mě,
že chodíš ke mně,
že nejsem bohatá
jako jsou jiné.
28. Včera sem se doveděla,
co tvá máma povídala,
že mě za nevěstu nechce,
že sem já chudobná divče.
29. Až ty se vozeníš, já vdam,
potom se na tě podívám,
podívám se ještě na tě,
si-li ty to, furijante.
30. Ouvej, chlapče, už je veta,
táta nechce tě za zeta,
já tě nechci za milýho,
nech toulání darebnýho.
31. Kolem, kolem, kolem
Zahořanckým polem,
má milá pantličky
potratila.
- Já ji, já ji, já ji taky mam,
jenom že ji často nemívám,
já ji mam do kostela —
sukně je jako nová.
- a dyž se vod mámy dostane,
sotva pro špínu chodí.
Chudobná je dycky hladounká —
je ve svý míře,
dyž na ni sluníčko zasvítí,
je červená jako růže.
- Dyž nejsem bohatá,
já se nedělám,
tobě si fěrtoušek
špinit nedám.
Ten kdo k nám přijde,
ten si mě veme
pro samou šikovnost,
pro peníze ne.
- Dyby já bohatá byla,
já by se tě neprosila.
našla bych si sobě roveň,
vozeň ty se s Pánembohem.
- Já furijanta nedělám,
jen z tebe holka posměch mam,
nedělej si posměch ze mně,
hledej sobě holku jindě.
- Já toulání nezanechám,
rači ty vrátka rozsekám,
rozsekám je, budou nový,
budu vidět, do k vám chodí.
- Místo co je měla nosit,
mý srdíčko těšit,
vona je ještě víc
zarmoutila.

32. Nač sem deš, proč sem deš,
já vo tě nestojím,
nač sem deš, proč sem deš,
já tě nechci.

33. Pověz mi, má milá,
proč ty se hněváš,
dal sem tě prstýnek,
ty už ho nemáš.

34. Červenej šátečku,
jen ty se toč,
má milá se hněvá —
já nevím proč.

35. Dyby já veděla,
že budeš muj,
červenej šáteček,
ten by byl tvuj.

36. Jen ty se, šátečku,
vesele toč,
muj milej se hněvá —
já nevím proč.

37. Za to já, muj chlapče,
za to já mam,
až šecky vobejdeš,
že přideš k nám.

38. K Božkovom je
cesta zlatá,
cela trníčkem
je vojatá.

39. Co pa ty, Hančičko,
tvrdě spíš,
že ty votý tvý svarbě
nic nevíš:

Dyby já tě chtěla,
já by tě zkázala,
já by tě zkázala
vo půl noci.

Já sem ho pustila
bedle našich vrát,
já tě ho, muj milej,
dnes nemůžu dát.

Hněvá se pro prsten,
já jí ho dam,
hněvá se pro lásku
já se podam.

A já vím dobře,
že muj nebudeš,
červenej šáteček
špinit mi budeš.

Červenej šátečku,
toč se kolem,
vožeň se, muj milej,
s Pánembohem.

Až šecky vobejdeš,
že se vrátíš,
že se nam ta láska
zas navrátí.

To trníčko
bíle květe,
má hubičko,
votevřite.

Muzikanti sou tu
s dudama,
a ty si eště s bosejma
nohama.

40. Zazpívej, slavičku,
zavolej mi mou divčku,
vona spí na ponebí,
aby vona stála,
snídaní vařila,
že je den bílý.
41. Muziky už dou ke dvoru,
kam pa se skovám, mamičko,
do domu, do domu, do domu.
Dyž si se chtěla skovávat,
ty si mu neměla slibovat.
slibovat, slibovat, slibovat.
Já sem neslíbila žádnýmu,
jenom mýmu chlapci jednomu
samýmu, jednomu samýmu.

4. **U nevěsty.** Když se přijde k d o m u nevěsty, jest »z a n-
d á n o« (předsín »dum« jest zavřený). Ženich zabouří třikráte na
dvěře, při čemž se zpívá:

1. Bouřím, bouřím, vtevříte,
paní mámo, neslyšíte,
dáte-li mi vaší ceru
nebo nedáte?
Dáme, dáme, jak pa rádi,
dyt sme tě ji vychováli,
dyt sme tě ji vychováli,
k dobrýmu vedli.

Po třetím bouření otevře d r o u ž k a, podá ženichovi a ostat-
ním píti ze džbánu piva. Odříkavši pak dlouhé »vítání« všech
zpívá:

2. Vítám já tě, etný ženichu,
podávám tě pravou ruku,
z gruntu srce tvojí lásce
tě ji podávám.
Aby ty si do domu šel,
nevěstu si za ruku vzal
a na vodavky s ní šel.
Nemysli si, zlatej chlapče,
že je to špás neb legrace,
to není žadnej špás.
To není špás ani chvilka,
to trvá na dlouhý leta:
to, Honzíčku, ulídáš.
3. Šický sou před domem veselý,
má milá v komoře plače,
pojť, pojť, ty Honzíčku,
podej jí ručičku,
pojť potěšit její srce.

Pak jde se do světnice za nepřetržitého zpěvu:

4. Tesaři dřívíčko sekají,
já budu třísky sbírat,
sekají, sekají
postýlku mý milý,
na kerý já budu líhat.

5. Vodevři, má milá, vokýnko,
vodevři, má milá, dveře,
a já ti dam slovíčko,
vono tě do srce vleze.
A to slovíčko bude špicatý,
6. Dyž si mi vodevřít nechtěla,
já sem šel s Pánembohem,
7. Di ty, družbo, do komory,
nevěsta na truhle sedí,
bílej šátek v ruce drží,
voči utírá.
Di a vem ji za ručičku,
přivejť ty ji před mamičku,
8. De pa je má zlatá máma,
kerá jest mě chovávala?
9. De pa sou rodiče,
aby mě viděli,
aby mi naposled
požehnání dali.
Požehnání dejte
a mě vyprovodte,
to mi, mý rodiče,
to mi udělejte.
Nastokrát děkuju
mý dobrý mamice,
10. Vale tobě, marnej světe,
vale tobě dávam,
do ráje rozkoší světský
choditi přestávám.
Už se loučím s mládenci, pa-
nama,
pod krásnýma věncema —
nemůžu bejt s váma.
Neb sem vyšla do zahrady,
kerá štěpovaná

vono tě probodne srce,
dejť Pámbů chčestí,
muj holečku hezký,
dejž to Pámbů, má divčice.

íčko se má dobrá hubičko,
íčko se nedostanem.

vona jí dá požehnání,
vo kerý žádá.
Mámo, mámo, má mamičko,
v mým těle klepá srdíčko:
dejte vy mi požehnání,
zlatá mamičko.

Má mamička tvrdě spí,
vo mej žalosti neví.

že mě vychovála
v cicovej peřince.
V cicovej peřince,
bilým povijanu,
vona neveděla,
kam já se dostanu.
A já se dostanu
do statku cizího,
budou mi vyčítat,
že není nic mýho.

pěti ran krví prolití
mýho Krista Pána.
Na tý zahradě Boha Otce v lůnu
mam mít na hlavu stavenou
manželckou korunu.
Tak mý rozmilý rodiče,
já vam též děkuju,
za vše dobrý vychování,
chčestí vám vinčuju.

Bratří, sestry, přátelé upřímný,
 potěšte mě v mém zármutku,
 kerý já mam nyní.
 Já už vidím, že pryč muším,
 vod vás vodejítí,

a před správce církevního,
 tam svůj stav změnití.
 Mý družičky, pojte s Pánembohem,
 pochválen buď Ježíš Kristus,
 až na věky amen.

5. Po uděleném požehnání rodičů nevěstě a po rozloučení této s nimi, s bratry a sestrami nastoupí se cesta **na oddavky**. Cestou touto vyzpívá se obyčejně nejvíce písní:

1. Íčko se chceš utopiti,
 dyž máš na vodavky jíti,

nekal vodu, nech ji rybam,
 já můžu jít eště jinam.

2. Já už z vašeho domu du,
 víc svobodná k vám nepřídu,
 skrze kněze u voltáře
 vo věnec přídu.

Skrze kněze u voltáře,
 ten nam ruce štůlou sváže,
 dejž mi, Bože, trpělivost
 ve všom tom kříži.

3. Ta naše zásep,
 to je pěknej plácek,
 de sem tě, muj milej,
 provázela;

dybych byla rači
 kadeřavý vlasý,
 červenou pantličkou
 propletala.

4. To vy si, rodiče,
 nemyslíte,
 aby já si vzala,
 co se mi nelíbí,
 co vy chcete.

A já si vyberu,
 co budu chtít,
 dyt já si to muším,
 dyt já si to muším
 do smrti mít.

5. Ouvej, těžko
 zapomínám,
 kam sem chodil,
 nechodívám,

Kerapa já
 zapomenu,
 já tam chodil
 jako demů.

6. Dyby já sem byla
 sto let živa,
 žádnýmu bych chlapci
 nevěřila;

jenom, muj Honzíčku,
 jenom tobě,
 dyž si mi svět zkazil,
 vem mě sobě.

7. Co sem já, nechčasná,
co sem já myslila,
že sem podvodníku
uvěřila?
Počkej, podvodníče,
světa lháři,
co pa budeš mluvit
při voltáři!
Až se tě pan farář
bude ptáti,
esli pa mu budeš
taky lháti?
8. Má hubičko
zlatej vobraz,
dyž mě nechceš,
hrom tě rozraz,
9. Vobrátilo se mi
pocazení,
že mě zanechálo
potěšení:
10. Šup sem, šup sem,
šup sem, šup tam,
eště se tě jednou zeptam,
zeptam se tě při muzice,
11. Zakryj slunce svý jasností,
nad tou lickou falešností,
nepadej roso studená
na tu nepravost.
Zajdi, slunce, za ty mráky,
zakryjte se, vězdy, taky,
už je konec milování,
už je lásky dost.
Zamiloval sem si pannu,
chtěl sem si ji vzít za ženu,
tu kerou sem ve svém senci
věrně miloval.

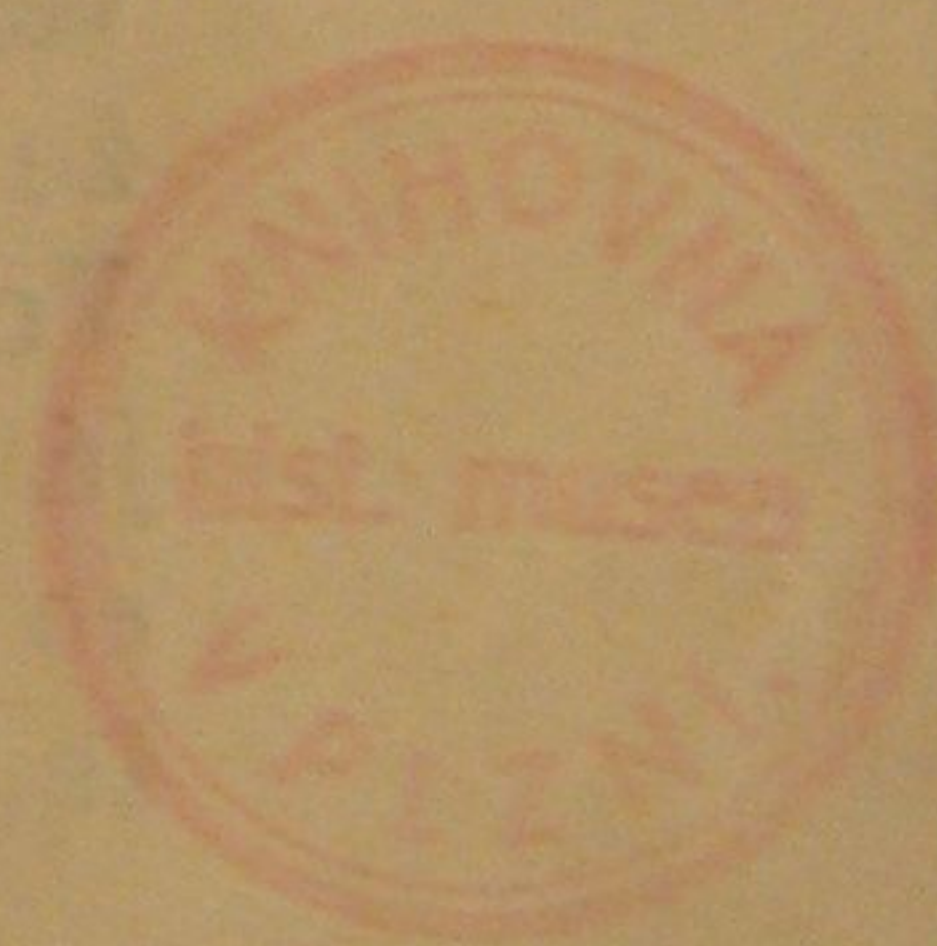
Kerapa ty mu
na to vodpoviš,
kerapa ty před Bohem
vobstojíš?
Tvý svědomí tebe
bude strašit,
mysl tvou nepokoj
věčně plašit.
Dítiky tě porostou
k pohoršení,
nebudeš mít žádný
vodlehčení.

rozraz tebe
na dvě strany,
pro falešný
milování.

Až já budu kapcu
na rub nosit,
eště se mně budeš,
chlapče, prosit.

máš-li ke mně věrný srce,
máš-li ke mně věrnou lásku,
jako já k tobě, vobrázku.

Já ji miloval upřímně,
vona miluje falešně,
vona milovala hochy
jiné a jiné.
Ty cestičko, ty povídej,
ke všemu mě připomínej,
kolikrát sem cestu bloudil
k mojí milence.
Kolikrát sem cestu bloudil,
dyž sem za mou milou chodil;
dyž sem za mou milou chodil,
byl sem svobodnej.

Cestička je učlapaná,
 má hubička uplakaná,
 pro falešný milování
 mě zanechála.

Počkej, jak ty si zpomeneš,
 až s jiným k voltáři pudeš,
 před tou boskou velebností
 přísahat budeš.

12. Dyž sem tě nedostál
 za ženušku,
 já si tě vyvolil
 za družičku,
 abys mi tvou lásku
 prokázala:
 věneček na hlavu
 položila.
 To se tě, muj milej,
 nemůže stát,
 pro lítost bych tě ho
 nemohla dát,

pro pláč do kostela
 ani nejít;
 já by si volila
 raděj umřít.
 Proto, má hubičko,
 neumírej,
 může tě milovat
 někdo jinej:
 Někdo jinej, jinej,
 eště lepší,
 může mít svý srce
 upřímnější.

13. V tej naší zahráče
 sou řeřabiny,
 já měla hezkýho milýho —
 už mi ho vodloudily.

Nevodluzujte mi ho, divčata,
 já sem ho ráda měla,
 ajť sem ho kde chtěla, viděla,
 já sem se potěšila.

14. Co pa tě, hubičko, chlapec řek,
 dyž von šel vod tebe pryč,
 von mi to nastokrát říkával,
 že už k nám nepříde víc.
 Von mi to kolikrát říkával,
 já mu to nevěřila:
 co sem já, nechčasná, myslila,
 že sem mu vdevřila.

Co pa sem, nechčasná, myslila,
 že sem tě počala chtít,
 já sem si to mohla pomyslit,
 že si tě nemůžu vzít.
 Já si to mohla pomyslit,
 ale nepomyslila;
 že si mě podváděl jak šelma
 dokad sem mladá byla.

15. To sem neveděla
 vo tej muzice,
 že já budu míti,
 tak těžký srce.
 Eště je nemam,
 teprva bude,

až muj znejmilejší
 za jinou pude.
 Eště von nešel,
 teprv se strojí,
 proč pa mě mý srce
 pro něho bolí?

16. To sem neveděla,
co falešnosti,
že sou v těch Milívčích
tak pyšni chlapci:

17. Za našima humny
dlouhá tráva,
toho sem se, smutná,
nenadála,

18. Dyž ptáček jahůdky
vozobával,
tenkrát mě muj chlapec
zanechával.

19. Pod našima okny
sou dva rybníčky,
plave tam muj milej,
plave koníčky.

20. Pod našima vokny
rozkvetá strom,
do falešný lásky
ajť bije hrom.

21. Má hubičko, šacerličko,
to je šecko pro tebe,
že já muším nalámati
sedum sáhů kamene.
Sedm sáhů kameníčka,

22. Esli já se letos nevdam,
lidi řeknou, že nedělám,

23. Co pa si mam trápit hlavu,
dyž vím, že tě nedostanu,

24. Do pa se tě, chlapče, prosil,
aby si k nám dary nosil:

Vokolo mě dou
a si nevšimnou,
dyž pozdravení dam,
mně neděkujou.

že ta tráva přide
k počlapání,
že mě zanechává
potěšení.

Dyž zanechá, nechá,
ajť zanechá,
nebudu se vdávat
za dvě leta.

Na jednom seděl,
to dobře veděl,
že za jinou pude,
to nepoveděl.

Bí, hrome, bí, hrome,
bí do dubu:
kam sem já chodil,
víc nebudu.

vosum sáhů dřivíčka;
dybych sobě hlavu strhla,
nedostanu Honzu,
nedostanu Honzíčka.

a já dělám dycky přece,
myju hrnce na potoce.

trápit hlavu, trápit srce,
dyť je panen na tisíce.

ty si nosil, já sem brala,
falešně sem milovala.

25. Já měla zpívavou
holubičku,
já sem ji nosila
v svém srdíčku.
- Já sem ji nosila
v srci za sklem:
vona sklo roztloukla,
vylítla ven.
26. Má hubičko, zlatej vobraz,
dyž mě nechceš, hrom tě rozraz,
- rozraz tebe na dvě strany
pro falešný milování.
27. Má hubičko starodávna,
pro tebe mě nechce žádná,
- pro tebe mě nemiluje,
prstem na mě ukazuje.
28. U Kubátů na dvoře
rozkvetají tři růže,
že Hančička pro Honzíčka plače,
že ho dostat nemůže.
Neplač, holka, neželej,
z toho si nic nedělej,
podívej se na tvuj věneček,
- jak je pěknej zelenej;
jak se na ňom pantle zelenají,
že má býti sundanej!
A kdo ho sundá nežli já,
kdo mi za něn něco dá?
a já puďu k panu farářu:
ten mi za něn muže dá.
29. Za našima humny
je chlapec muj,
a von tám rozkydá,
rozkydá hnuj.
- Až von tam rozkydá
ten šecken hnuj,
von na mě zavolá,
že bude muj.
30. Za našima humny
někdo seče,
já ho muším dostat,
ajť je jakce:
- já ho muším dostat,
muším ho mít,
dybych měla za ním
kraj světa jít.
31. Hnet sem veselejší,
má znejmilejší,
dyž ten milaveckej
vršek vidím:
- dyž já tě tám po ňom,
potěšení moje,
dyž já tě tám po ňom
chodit vidím.
32. Milavecký dráhy,
pěkně zelenavý,
šecka tráva na nich
zahynoula.
- Tráva zahynoula,
láska pomínoula:
za hory, za lesy
zapadala.

Kdo tám pro ni pude,
hodnej chlapec bude,
a já bych mu ráda
zaplatila.
Dala bych pantličku
na jeho ručičku,
aby se ta láska
navrátila.

33. Má milá po vsi de,
neví, co se dije,
neví, co se mluví
mezi lidma:
Lidi ji hanějí
a mně jí zbraňují,
abych si ji nebral,
že je chudá.

34. Až puđu po vsi
v vyšíváným čepci,
lidi budou na mě
vokazovat.

35. Ty milavecký chalupnice,
to sou hodný klevetnice:
nadělaly na mě klevet,
že sem já jich devět podved.

36. Já mam bejt po světě
rozvolána
pro jednoho chlapce
krobijána:
Za jednoho chlapce
dostanu tři,

37. Ty milaveckej kostelíčku,
stojíš na pěkným vršíčku,
vycházejí panny z tebe,
jako andělové z nebe:
Jedna vyšla celá bílá,

Navrátí-li pa se,
ach, muj zlatej chlapče,
navrátí-li pa se,
láska naše?
Vona se navrátí.
ach, má znejmilejší,
vona se navrátí,
v krátkým čase.

Dyby byla jiná
celá pantlovaná,
moje znejmilejší
samý bláto:
já bláto voškrabu,
do šátečku svážu,
jako by to bylo
samý zlato.

Tádle je ta divčka,
z Milaveč rodička,
kerá se nechtěla
se mnou vodát.

Já nepodved jenom jednu,
ta je hezká, tu si vemu:
hezká žena, hezký děti,
budeme se milovati.

a já si vyberu,
kerýho chci,
za jednoho chlapce
dostanu šest,
a já si vyberu,
kerej má česť.

a to byla moje milá,
druhá vyšla eště lepší,
a to je má znejmilejší;
třetí vyšla jako růže,
tu mi žádněj vzít nemůže.

38. Už se blížím ke kostelu,
smiluj se, Bože, nade mnou,

pampáter nám ruce sváže,
žádnej nám je nerozváže.

39. Co pa já, přesmutná, řeknu,
až já před ten voltář kleknu:
pan farář se ptáti bude,
esli je to z dobrý vůle.

Z dobrý vůle je to málo,
z přinucení se to stálo:
máma, táta dycky nutí,
a já nemam žádný chuti.

40. Dite, muzikanti,
dite vod kostela,

dite do hospody,
je tám ječná voda.

6. Po oddavkách jde se do hospody za zpěvu těchto písní:

1. Íčko vám děkuju,
pane páter,
že vy ste mi dali,
co sem já chtěl,

že vy ste mi dali
mladou ženu,
a já ji do díla
nepoženu.

2. Milaveckej pan farář
pěkně káže,
rozdává vobrázky,
ruce váže:
a já na to kázání
taky puđu,
vo jeden vobrázek
žádat budu.
Milaveckej pan farář
dobrotivej,
von mi dal vobrázek,
von je živej:

kam já ho, přesmutná,
kam já ho dam,
žádnýho místečka
na něn nemam.
Dam-li ho za rámeč,
umoří se,
dam-li ho do truhly,
udusí se:
dam já ho do lože,
lehnu k němu,
von mi dá hubičku
a já jemu.

3. Vy noví manžele,
já se vás ptam,
co ste si myslili,
dyž šel kněz k vám,
aby vám udělil
požehnání,
po smrti v nebesích
přebývání.

Esli požehnání
neudělí,
nebude svornosti
mezi vámi,
esli požehnání
vam udělil,
pak bude svornosti
mezi vámi.

4. Andělcký mý dítě
plný krásy,
po tobě mý srce
touží, de si?
- Já se ve dne, v noci
pro tě trápím,
a ty máš myšleni
jindě zatím.
5. Co sem se za tebou nachodil,
co sem se pro tě nastál,
dyž si mi souzená nebyla,
přece sem tě nedostál.
- Chodili za tebou myslivci,
měli zelený šaty;
dyž si jim souzená nebyla,
nedostáli tě taky.
6. Do chce míti ženu hezkou,
ajť si veme milaveckou:
- já sem chtěl mít ženu hezkou,
já sem si vzal milaveckou.
7. Hančičko, Hančičko,
červený líčko,
ty si mě loudila
na ponebíčko.
- Ty si mě loudila,
já byl vopilej:
íčko budeš nosit
čepeček bílej.
8. Hančičko, hubičko,
hezký nohy máš,
pověz ty mně,
kde si je mejváš?
- Jednou na potoce,
podruhý v řece,
pověz mně upřímně,
chceš-li mě přece.
9. Milavecká hospoda
z javorovýho dřeva,
proč pa sem mládenci chodíte,
dyž vás tu není třeba?
- My sme sem proto přišli,
že máte tři hezký cerušky,
my sme sem za nima šli.
10. Milavecká hospoda
z drobnýho kamení,
do peníze nemá,
ajť do ní nechodí.
- Já peníze nemam,
přec do ní pudu:
šenkýřovo ceru
namlouvát si budu.

7. V hospodě setrvává se při zpěvu a tanci až do večera. Zde vyzpívá se rovněž mnoho písní, zvláště »v o k o l o« (k tanci), »n a - h o r u« (přípitky) a různých žertovných.

1. Muziky za stolem,
zahrajte nám kolem,
divčátka by rádi
tancovaly.
- Divčátka tancují,
jen jedna za druhou,
mladenci za nima
poskakují.

2. Horažďovice, krásný městečko,
je tám pivovár, dobrý pivíčko.
Co ste, sedláci, co ste dělali,
že ste pivovár stavět nedali?
My sme pivovár stavět nedali,
že sme peníze na něn neměli.
Tys to, Honzíčku, tys to sám
vinen,
3. Já se mam dost hezky,
jako hrách u cesty:
4. Žádnej nam nemůže
za naše peníze,
žádnej nám nemůže
rozkazovat.
5. Naše máma dycky říká:
Honzo, žeň se,
6. Naše máma má
slepici černou,
vona jí nosí
vejce pod kolnou.
7. Sedlák, sedlák,
eště jednou sedlák,
8. Na kohos, má milá,
na kohos čekála,
že si se do níčka,
eště nevdála.
Na tebe, muj milej,
s modrejma vočima,
9. Pivíčko je naše,
šenkýřovo žbanek,
dyž pivo vypijem,
do nám ho nalíje:
domažlickej sládek.
- žes mě napájel červeným vínem.
Červeným vínem, bílou rosolkou,
já sem mohla bejt dodnes panynkou.
Dodnes panynkou, a ty mládencem,
my sme mohli bejt, dodnes pod
věncem,
a to pod věncem pěkným zeleným,
my sme mohli bejt dodnes svobodní.
- do příde, uškubne —
a de zas dál.
- Do by nam rozkázal,
tomu bych ukázal
tomu bych ukázal,
cestu ze vrat.
- a já nemam žádný chuti,
mně se nechce.
- Naše máma má
černou slepici,
vona jí nosí
vejce v čepici.
- zlámal si voračku,
s čimpa bude vorat?
- byla bych pro tebe
do vody skočila,
do vody nejhlubčí,
co se kolem točí,
dyš sou mi nepřáli,
tvejch modrejch vočí.
- Pivíčko je naše,
šenkýřovo žbanek,
dyž pivo vypijem,
žbaneček rozbijem:
pudem s Pánembohem.

10. Kdo píše, piju já,
kdo platí, kabza má:

zahrajte mi, muzikanti, nahoru,
ajť se s chutí napíju.

11. Napí se, Honzíčku, napí,
dokajť to pantáta platí:

napí se, Honzíčku, napí se,
šak von to pan šenkýř napíše!

12. Dycky se ptajou,
komu to hrajou:
Honzíčkovi.

Jen vy se neptejte,
jen vy mu hrajte:
ženichovi.

13. My sme tady dva:
kamerád a já;
co vypíjem, zaplatíme,

žádnýho se nebojíme,
my sme tady dva:
kamerád a já.

14. Sedum se jich na mě strojí,
že mně mou hlavičku skolí:

sedum, sedum, eště jednou sedum,
vyházím je šecky před dum.

15. Honzo, Honzo,
muj Honzíčku,
ty mi trápíš

mou hlavičku,
ty mě trápíš a já tebe —
nemůžeme bejt bez sebe.

16. Až pudu z hospody,
dam si hrát,
přivážu koníčka
bedle vrát.

Přivážu koníčka
za uzdu,
vodevři, má milá,
já už du.

17. Pojejť, chlapče, pojejť domů,
zanech toho vorání,
dyt už mi má hlava bolí
vod samýho volání.
A já nechci, nepojedu,
eště mam záhon vorát,

dyš ty si se nestydíla
před lidma na mě volát.
Pročpa já by se stydíla
před lidma na tě volát,
dyž ty si se nestydíl
před lidma mě milovat.

8. Z hospody se jde teprve **k obědu!** Cestou zpívá se:

1. Zelený hájove,
bejvaly ste moje,
bejvaly ste mýho srdce
potěšení.

Íčko už dávnej čas,
neslyším ptactva hlas:
na obloze se ukázal
smutnej čas.

9. **U oběda** zpívají se písně všeho druhu: na různá jídla, k tanci, do kolečka a různé žertovné:

1. Bujť, sedláče, bujť veselý, máme doma kádi zelí,	máme v lochu brambury: dej si zahrát na dudy.
2. Zahraj mi, houdečku, veselou, že máme vomáčku kyselou.	Houdeček mi zahrál, jak uměl, dyt von mým nožičkam rozuměl.
3. Ach to přenechčasný ženění, to je horší nežli vězení: z vězení si člověk pomůže, vod škaredý ženy nemůže.	Dostál sem s ní štyry tisíce, ty mi utrápějí mý srce. Peníze sem rozdal na dluhy, kerapa se zbavím vostudy?
4. Co pa mně ta láska dala, že sem se tak mladá vdala; dostala sem muže trapiče, ten mi mou hlavu roztluče.	Honzo, Honzo, můj Honzíčku, ty mi trápíš mou hlavičku, ty mě trápíš a sužuješ, mý srdíčko zarmucuješ.
5. Muži, muži, ty mě biješ, a já dělám, ty jen piješ;	bude li to dlouho trvat, nebudu já s tebou líhat.
6. Já sem se voženil, pasák, sotva sem na ženu dosáh:	dyž sem jí chtěl dát hubičku, mušel sem si vzít stoličku.
7. Boty sou štíblata, klobouk je hout, polívka je supe, zelí je krout.	Hrášek je kulatej, čočka hladká, zelí je kyselý, mrkev sladká.

Po obědě jde se do hospody zde a zase tančí se do rána.

II.

Druhého dne je na programu **prodávání a čepení** nevěsty. Obřad tento děje se tímto pořadem: Přátelé se strany ženichovy jdou s hudbou k nevěstě. Zde usednou za připravené stoly: ženy s nevěstou za jeden, za ostatní muži. Po tom se svatebčané skládají nevěstě »na povíjan«. Když každý svůj dárek složil, přednese droužka delší »děkování« a zpívá pak střídavě na stole a na lavici:

1. Eště si zatupam
na bílej lajci,
de pa je muj družba,
ajť sem de k tanci.
Už lezu, už lezu
zez lajci na stůl,
dejte vy si pozor
na svou nevěstu.
Vona se vám
zez lajci hejbá,
esli se vam ztratí,
do se s ní shledá.
Eště si zatupam
na bílým stole,
de pa je muj družba,
ajť sem pro mě de.

De pa je muj družba,
aby mě sadil,
kolíčko nebo dvě
se mnou zatočil.
Co pa já nejsem
droužka na modu,
dyž já vam to tu
šecko vyvedu?
Co pa já nejsem
droužka jak jiná,
za mnou stojí chlapec
jak rozmarýna.
Jak rozmarýna
ze zimostrátu,
červený růžičky
zez karafiátu.

2. Tříbrný přesky
jen se mi leskly,
co pa mě nechcete,
mládenci hezký.

Muj družbo hezkej,
jen si nestejskej,
až pudeš vod nás,
jen si zavejskej.

3. Ráda bych tupala,
ten stůl vrzá,
já tady nebudu,
já bych slízla.
Já tady nebudu,
pudu delů,

já bych si mohla
zlámat nohu.
Mně už se stejská
za stolem sedít,
de pa je muj družba,
ajť mě de sadit.

Po té seskočí a družba uchopí ji do náručí a tančí »do kolečka«. Když odtančí, nastává družbovi úkol, vykoupit nevěstu od

žen. Až splní všechny požadavky žen, musí na konec postavit
 »most« od jednoho rohu stolu do druhého, přes nějž pak nevěstu
 převede. Po té ženy vedou ji do komory k »čepení« za zpěvu:

4. Šecky mý družičky, za stolem sedíte, jedna jako druhá, žádná nic nevíte. Aspoň vy, mamičko, promluvte slovíčko,	dyt vy mě ztratíte, jako strom jablíčko. Se stromu jablíčko pryč se vodkotálí, že už je žádnéj víc na strom nepřipraví.
5. Pantoflíčky na špalíčky, já sem pro ně těžká,	vlasý se mi krouzljou, chtějí do čepečka.
6. Mý dobrý družičky, já se s váma loučím, muj věnec zelený kvitiruju:	Muj věnec zelený, na stole pletený, já vam ho, družičky, všem daruju.
7. Dyž si se chtěla vdát, měla's droužek nechát a jít mezi ženy do komory.	Ženy se tě smějou, čepení tě berou, pěknej bílej čepec tobě dají.
8. Divčátko, divčátko, divče mý, nedej sobě bourat čepení:	Esli ty sobě je bourat dáš, ty se s ním do smrti neshledáš.

Když ženy nevěstu »vočepí«, t. j. zamění »čepení« za »čepec«, přivádějí ji s hudbou ženichovi za zpěvu:

9. My máme mladou ženušku, my máme mladou ženu: do ji chce viděti,	muší nam platiti sedum tvrdejch tolarů.
10. Hop há, hop hej, sajť ty se, Honzičku, vo půl zlatýho,	že má tvá Hančička něco novýho. Hop há, hop hej,

sajť ty se, Honzíčku,
vo celej zlatej,

že má tvá Hančička
čepec kulatej.

11. Sundej, ty Honzíčku,
z klobuku šnůrky,
dyt ty už nebudeš
podvádět holky.
Sundej, ty Honzíčku,
sundej, ty, věnec,

z tebe už nebude
žádněj mládenec.
Hana pannou byla,
věnec nosila,
vona ho pro tebe
sundat mušela.

Ženich nevěstu přivítá a třikráte s ní zatančí do kola; tím stala se teprve nevěsta úplně jeho ženou. Po skončeném takto obřadu vytrvají svatebčané při zpěvu a tanci do rána.

III.

Třetího dne nastává akt nejvážnější: **loučení nevěsty** s domovem a **odvážení** výbavy její do domova nového. — Dopoledne hned přijede se ženichem na několika opentlených vozech celá jeho strana s hudbou pro nevěstu. Tato sedí za stolem a pláče; ženy kolem ní zpívají loučivé písně:

1. Ach, muj Bože znejmilejší,
co se to se mnou dije,
nepomyslila sem sobě,
že se změni nádije:
tomu sem se nenadála,
že se muším loučiti,
že já muším mou milou vlast
v dnešní den vopustiti.
Ach, co je to za smutnej den,
dyž si jenom pomyslím,
může mi mý srce puknout,
co já dnes zkusit muším:
mýho otce a mamičku
muším dnes vopustiti,
v domě božím a před živým
Bohem se zavázati.

Hleď, muj ze všech znejmilejší,
co vše trpím pro tebe,
můžeš sobě pomysliť,
že sem upřímná tobě:
že všecko tady vopustím
a tebe se přidržím:
před Bohem sem to slíbila,
vo tom já všem dobře vím.
Děkuju vám, má mamičko,
děkuju na stokráte,
že ste mě pod srdcem nosila,
trpěla mnohokráte:
v vašom životě mateřským
trpěla bolesti všelijaké,
děkuju vám, má mamičko,
děkuju mnohokráte.

Za vaše mateřská prsa,
kere sem požívala,
děkuju vám, má mamičko,
že ste mě krmívala:
též na vašich vlastních rukouch
nosit ste mě mušela,
vašima vlastníma ústy
mnohokrát políbila.

Muj tatíčku znejmilejší,
dnes vás muším vopustiti,
má, rozmilá, mamičko,
s váma se muším loučiti:
mý upřímní bratříčkové,
mý upřímný sestřičky,
s váma se všema se loučím,
vopustit vás muším šecky.

2. Loučení, loučení,
což je to věc těžká:
dyž se musí rozloučiti
a vod sebe vodejít
s mamičkou ceruška.
Nermujfe se, mámo má,
že já vod vás pudu:
dyt já přece vaše cera,
jakožto upřímná věrná
až do smrti budu.
Nermoutím se, cero má,
že vode mně pryč pudeš,
ale nad tím já se rmoutím,
ve svém srci se kormoutím,
jak se tobě povede.
Jakpa by se mi vedlo,
dobře, má mamičko;
dyt sem si to vyžádala,

co sem sama míti chtěla,
co žádalo srdíčko.
Žehnej tě Bůh s nebe,
oh, má dobrá ceruško:
aby dycky láska, svornost,
manželcká upřímná věrnost,
trvala mezi váma.
S tebou já se tež loučím,
muj svobodnej stave,
tež i moje znejmilejší,
kamerádky upřímnější,
šeckem dávam vale.
S váma se tež loučím,
pryč vod vás už du:
a vy pání muzikanti,
vemte svoje inštrumenty,
zahrajte mi pěknej marš.

3. Přemujmilej bílej stole,
mejvaly tě ruce moje:
do pa tě mejvat bude,
až mně tu nebude?
Jiná příde, mejvat bude,

na mě smutnou nezpomene.
A vy milý, bílý lajce,
mejvaly vás moje ruce:
do pa vás mejvat bude,
až mně tu nebude?

Po té nakládá se výbava nevěstina na vozy: ženy při tom
zpívají:

4. Strakatý porušky
na bídle visí,
Starej se, Honzíčku,

vo koně lysý.
Já sem už vobstaral
ten celej vůz,

pojd', sedni, Hančičko,
pojedeme už.
Já nechci, nesednu,
koně se plaší,
voni mi vytlučou
mý modrý voči.
Já nechci, nesednu,

5. Dyž pudeš ze dveří
vem za vorbičku,

6. Zelený truhličky
na vůz dávají,
už mě mý družičky
voplakávají.
Neplačte, družičky,
neplačte pro mě,
že musím vopustit
rodiče moje.
Mámu nevopustím,
rači milý dva,

7. Dejte mi, mamičko,
dejte mi roháč,

8. To sem se nenadála
na tu naši mámu,
že vona mi dala
do porušek slámu.

9. Rozluč se, Hančičko,
rozluč,
tátu, mámu Bohu
poruč:

10. Zapraskni, formánku,
pojedeme už,
vohlídni se zpátky:
je nás plnej vůz.
Počkej, ty Honzíčku,
až se ti sveze,

až zejtra ráno,
vopatruj vás Pámbů,
má zlatá mámo.
Vopatruj vás Pámbů,
šecky přátelé,
Hančička je naše,
jiná nebude.

vopatruj vás Pámbů,
dobrej tatíčku.

máma mě chovála,
já byla malá.
Máma mě chovála,
dala mě nosit,
mušíte, mládenci,
mamičku prosit.
Mamičku prositi,
líbat ručičku:
rači budu nosit
po straně šavličku.

mně se tu nelíbí,
já pudu vod vás.

Do porušek slámu,
do truhel kamení,
jako bych nebyla
z tohoto stavení.

já sem se už
rozloučila,
tátu, mámu Bohu
poručila.

budeš potřebovat
bábu i kněze.
Bábě dáš dva zlatý
a knězi dukát,
počkej, ty Honzíčku,
ty budeš koukat!

11. Kam pudeš, pojeděš,
mě s sebou nevemeš.
Kam pudeš, pojeděš,
vem mě s sebou:

já si svážu šaty,
košiličku taky
a pudu s tebou.

12. Koukej se, Hančičko,
kudy tě vezou.
abysi trefila,
až tě vyženou,

až tě budou broukat,
až tě budou bít,
abysi veděla,
kudy ty máš jít.

Ze dvora vyjede se »na celej« za střelby, hudby a zpěvu.
Celá rodná ves ženichova je vzhůru: očekávají novou sousedku.
Celý průvod vjede do vsi a do vrat ženichova statku za zpěvu:

13. Pojte se, lidičky,
pojte se dívat,
abyste nás mohli
hodně pomlouvat.
Už nás pomluvili
v jedný vesnici,
že nemá Hančička
novou přeslici.

Dyž nemá, ajť nemá,
vona si ji zjedná,
vona se božkovskejm panyňkam
estě vyrovná.
Dyž nemá, ajť nemá,
vona si ji koupí,
nebuďte, vy lidi,
nebuďte hloupí.

14. Ty si mi sliboval
hory, doly,
že ty máš v Milavčích
čtyry dvory:

ty nemáš než jeden,
ten není tvuj,
kampa mě povezeš,
Honzíčku muj?

15. Z tich Chmeloje vrátek
vylít pěknej pták:
ten pták pěkně zpívá,

až se to rozlíhá,
až se to rozlíhá
po všech dolinách.

16. Votvírejte se,
Chmelojc vrata:
vezem vám nevěstu
vod stříbra zlata.
Votvírejte se,
Chmelojc dvírce:

vezem vám nevěstu,
má nový tříjce.
Votvírejte se,
šecky závory:
vezem vám nevěstu,
samý fábory.

17. Pojte jí, mamičko,
pojte ji vítat,
dyt vona vás bude
dobře poslouchat.
Bude vás poslouchat
jako vaše dítě,
že vy samy ani
vo tom nevíte.

18. Sklízej ty, Hančičko,
sklízej ty s vozu,
pojť se podívat,
do tvýho domu;

19. Postavte harmaru,
ajť se vám nezvrátí,

20. Poneste, mamičko,
poneste stoličku,
ajť si vám Hančička
nezláme nožičku.

21. Už tě tu, Hančičko,
už tě tu máme,

22. Paní mámo zlatičká,
já vás pěkně prosím,
uplejte mi košíček,
kerý ráda nosím.

23. Já sem se dostála
do statku cizího,
budou mi vyčítat,
že není nic mýho.

24. Nebuj se, Hančičko,
nebud se hladu:
my máme peníze
zakopáný v sadu;

Pojte jí, mamičko,
pojte jí přece,
esli ste zez křenu,
vona je z pepře,
esli ste zez křenu,
vona z mazání,
pojte jí přivítat,
rodiče drahý.

do tvýho domečku,
kde budeš přebývat:
dej tě Pámbů chcéstí,
budeš potřebovat.

ajť se vám Hančička
domů nevrátí.

Esli si ji zláme,
bude vaše vina,
bude vám naříkat
na vašeho syna.

esli tě máma chce,
my tě nedáme.

Uplejte mi košíček,
pěknej boubelatej,
aby z něho vykoukal
chlapec kudrnatej.

Že nemam nic mýho,
ani tu slepici,
kerá se prochází
po naší sednici.

nebud se, Hančičko,
nebud se nouze:
my máme peníze
zakopáný v strouze.

Peníze v strouze,
brambury v sadu:
nebuj se, Hančičko,
nebuj se hladu;

peníze v strouze,
vobilí na poli:
nebuj se, Hančičko,
Pámbů nam nadělí.

25. Ach, táto, táto náš,
prve byl dvůr ten váš,

ale íčko už váš není,
íčko už bude náš.

Po hodování zpívá a tančí se »do libosti«.

